

Čís. 14855.

Řízení před soudy pracovními. Ustanovení čl. I čís. 5 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. platí i pro pracovní soudy, aniž záleží na tom, o jaké rozhodnutí druhého soudu v otázce příslušnosti jde.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, Rv I 2330/35.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs do rozhodnutí odvolacího soudu ve věcech pracovních, jímž tento zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl žalobu pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

Důvody :

Že odvolací soud mohl a měl se zabývatí otázkou, zda věc náleží před pracovní soud, ač námitka nepřislušnosti nebyla vznesena, plyne z ustanovení §§ 22 odst. 1, 33 odst. 2 a § 28 č. 3 zákona č. 131/31 Sb. z. a n. a § 477 č. 3 c. ř. s. Vyřkl-li odvolací soud, že žalobní žádost opřena o zmíněné žalobní důvody nenáleží před pracovní soud a odmítne-li tudíž žalobu, pokud o tyto důvody byla opřena, jde o rozhodnutí v otázce příslušnosti. Paragraf 36 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. odkazuje co do řízení rekursního k ustanovením civilního soudního řádu. Podle § 528 c. ř. s. v doslovu zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nejsou přípustné rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice v otázce příslušnosti. Toto ustanovení platí i pro pracovní soudy, ježto jeho platnost nebyla pro ně vyloučena, jak se to stalo v jiných případech, v nichž zákonodárce vyloučil účinnost předpisů zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. pro pracovní soudy (srovnej čl. IV. dotč. zák.). V otázce příslušnosti jest však podle čl. I. čís. 5 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. vyloučen opravný prostředek k dovolacímu soudu, ať soud druhé stolice rozhodl předběžně, či konečně, ať rozhodl věcně, anebo odepřel věcné rozhodnutí, a to platí též o rozhodnutí, jímž odvolací soud z úřadu zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a žalobu odmítl, neboť zákon v ustanovení čl. I. čís. 5 zák. čís. 251/34 nerozeznává, o jaké rozhodnutí druhého soudu v otázce příslušnosti jde, zejména zda otázka nepřislušnosti byla řešena z úřadu nebo k námitce.

Čís. 14856.

K § 308 ex. ř.

Věřiteli a zaň nastupujícimu věřiteli vymáhajícimu, který dobývá pohledávky na poddlužníku v důsledku příkázání k vybrání, náleží dokázati vznik pohledávky; její zánik nebo postup náleží dokázati poddlužníku.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, Rv II 101/34.)